

EM Slovenien 2011

Af Mikkel Dahl-Jessen

Af og til kommer man først i tanke om hvor fed en oplevelse har været, når man kommer hjem til hverdagen igen og kan sidde og tænke tilbage. I mit tilfælde bliver det ikke med minder om et par dages skolefri med store strande, lækre hoteller og varmt badevand – snarere tværtimod. Jovist havde jeg skolefri i to dage, men ikke mange vil nok betragte det at tonse 6 km i mudder og græs, med umådelig anstrengelse og dårligdom til følge, som en videre behagelig oplevelse, og som noget der på nogen måde kan ses frem til. Måske er det et begyndende tegn på galskab, men alligevel sidder jeg tilbage med følelsen af at have været på mit livs tur.

Begyndelsen skal jo nok findes helt tilbage i september på banen hvor resultaterne begyndte at komme. Og i november, hvor banerne blev skiftet ud med tungt mudder og modbydelige bakker, fortsatte de gode resultater heldigvis. Lige indtil en pokkers sygdom skulle sætte en stopper for det hele og forhindre, eller nok snarere udsætte, en længe ventet landsholdsdebut, der skulle have fundet sted til NM i Udevalla i Sverige. Næsten to uger i sengen skulle det faktisk blive til, hvor moralen og humøret i frustrerende takt med formen sank helt til bunds, indtil nyheden om at jeg var udtaget til EM i Slovenien poppede ind på mobilen. En drøm der havde været så urealistisk, at den ikke engang var et mål, gik i opfyldelse, men hvad var nu det? Hele scenariet var jo kun små 4 uger væk og formen syntes langt væk efter den lange tid i sengen. Så der skulle arbejdes: Hårdt! 3 uger i et intensivt træningshelvede var opskriften. En periode der, når jeg tænker tilbage, giver associationer til Rocky filmene. Godt nok spiste jeg ikke rå æg, men det var stadig op kl. 06.00 og løbe inden skolen startede kl. 8 og jeg indrømmer musklerne ikke blev helt så store som Rocky, men alligevel... Det gav nemlig udbytte, og i ugen op til EM var formen ikke bare tilbage, men bedre end nogensinde og motivationen til at præstere og ”knockoute” de skide europæere var helt i top.

Dagen oprandt hurtigt, og planen var at jeg skulle flyve sammen med Thijs Nijhuis fra Kaarup til Kastrup, hvor vi skulle mødes med de andre. Lidt morgentumult, forsinkelse og vanvittigt stormvejr medførte at min mor og jeg først mødte op 20 min. før afgang, hvilket havde givet den ventende Thijs, der i forvejen led lidt af jetlag, grå hår på hovedet – god start ☺
Den lange tur ned mod Velenje i Slovenien var på en gang en blanding af ærefrygt og nysgerrighed over at befinde mig i selskab med prominente danske navne som Morten Munkholm, Jesper Faurschou og ikke mindst Niels Kim Hjorth. Men det var kun umådeligt flinke og humoristiske fyre holdet bestod af, så bunden var lagt til en virkelig god tur.

Flyrejsen forløb fint – af en eller anden grund havde jeg forventet at flymaden skulle blive en kæmpe delikatesse, men der kom turens første og eneste skuffelse: Dårlig smøreost og rugbrød serveret med lækkert postevand stod menuen på...

Efter 1½ times bumletur i en skramlekasse med en østrigsk chauffør, der var af den overbevisning, at tysk schlagermusik var guds gave til mennesket, og derfor kun kunne høres højt, måtte vi vente i en times tid uden for et registreringskontor, hvor vi fik indblik i ægte slovensk effektivitet i form af

en fuld russer, der ikke havde orden i papirerne. Yeps, vi var i den grad ankommet til Slovenien og klar til at dø for Danmark.

Der blev sørget godt for os og værelserne var okay, mens maden var fremragende – det er åbenbart en løberting, at man bare generelt indtager store mængder mad fandt jeg ud af – specielt hollænderne tog særdeles godt fra sig. Vi gik faktisk først ind på et luksus hotel, samme sted som vi spiste vores måltider, i den overbevisning at det var der, vi skulle bo. I stedet blev vi så henvist til et mindre – meget mindre – luksuriøst hotel 100 meter derfra. Men ja ja, ligesom der i fodboldverden også er forskel på at hedde Silkeborg og Barcelona, er der åbenbart i atletikkens verden også forskel på at hedde Spanien og Danmark. Men vi fik lov til at bruge luksushotellets faciliteter som pool, spa og sauna så om mandagen, dagen efter løbet, blev der brugt utroligt mange timer i blød.

Det var jo, desværre, ikke kun spabad og sauna turen handlede om – selvom det kunne have været dejligt – og søndag oprandt da også hurtigt. Europas 120 hurtigste juniorløbere, fordelt på næsten 20 nationer, skulle sendes ud af startboksen, men det der med respekt og ærefrygt var der ikke meget af, da navnene på de andre europæiske atleter ikke rigtig sagde mig noget. Derfor havde jeg da også planlagt, at komme helt op foran den første kilometers tid, så familien kunne se mig i fjernsynet. En plan der dog blev forpurret af både Niels Kim, samt af min startplads helt bagerst i den danske boks, der medførte en langsom, men dog sikker, start, hvor jeg i første sving befandt mig ca. midt i feltet. Her kom de gode gamle fodboldinstinkter til gode i form af solide skulderskub og heftigt temperament. Forhåbentlig ved de andre løbere så næste år, at de skal holde sig langt væk fra de gale vikinger fra Danmark.

Det var en god rute, men med mange sving, hvor farten nogle steder kom helt ned i gåtempo, fordi der lå nogle foran og spærrede. Jeg husker egentlig ikke så meget fra løbet, hvorfor det er svært at skrive så meget om det. Det var meget som Abdi fra Korsør udtrykte det: ”Du ska’ bar løb”, og så nemt er det jo. Jeg havde ikke rigtig nogen fornemmelse af min placering, hvorfor jeg var skuffet da jeg – dødtræt – kom over strengen. Efterfølgende blev jeg dog glad, da jeg fandt ud af, at jeg var endt som nr. 53. Det er selvfølgelig langt nede, men en placering som den 6. bedste 94’er i min internationale debut, som den yngste i det 120 mand store felt, var alligevel mere end almindeligt tilfredsstillende. Holdmæssigt leverede vi desuden en mindre sensation med en 6 plads og en 13 plads til Mads Tærsebøl, der var med for første og sidste gang i juniorklassen, så næste år er luksushotellet måske reserveret til danskerne og ikke spanierne. Det var i hvert fald med en følelse af stolthed over at have udført den bedste danske præstation til et EM i mange år, at vi tog tilbage til hotellet. Og ja, kære nostalgiske 40+, også resultatmæssigt en bedre præstation end i de glade 80’ere – selvom niveauet jo selvfølgelig var laaaangt højere dengang...

Og hvem ved. Om et par år står der måske en dansker på skamlen ved siden af russerne og spanierne...

Vi har ikke fotos af Mikkel på ruten, så vi må nøjes med et foto fra sekunderne inden starten. Her står det danske hold ved siden af blandt andet Norge.

EM-løbene blev streamet live over det europæiske atletikforbunds hjemmeside, men kvaliteten var svingende. Derfor er det foto af juniorlandsholdets hurtigste mand, Mads Tærsebøl, lidt udvasket